Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 11 kwietnia 2018 r.*

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Urzędnik krajowy oddelegowany do EUPM w Bośni i Hercegowinie – Decyzja o przeniesieniu – Uprawnienie szefa EUPM do podjęcia decyzji o przeniesieniu oddelegowanego urzędnika krajowego – Obowiązek uzasadnienia – Nadużycie władzy – Oczywisty błąd w ocenie – Mobbing

W sprawie T-271/10 RENV

H, reprezentowana przez adwokat M. Velardo,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez A. Vitrę oraz F. Naerta, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot w pierwszej kolejności żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji z dnia 7 kwietnia 2010 r., podpisanej przez szefa personelu Misji Policyjnej Unii Europejskiej (EUPM) w Bośni i Hercegowinie, na mocy której skarżąca została przeniesiona na stanowisko Criminal Justice Adviser – Prosecutor przy biurze regionalnym w Banja Luce (Bośnia i Hercegowina), a po drugie, decyzji z dnia 30 kwietnia 2010 r., podpisanej przez szefa EUMP, o którym mowa w art. 6 decyzji Rady 2009/906/WPZiB z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie EUPM w Bośni i Hercegowinie (Dz.U. 2009, L 322, s. 22), utrzymującej w mocy decyzję z dnia 7 kwietnia 2010 r., a w drugiej kolejności – żądanie oparte na art. 268 TFUE i mające na celu uzyskanie naprawienia szkody, jaką skarżąca miała ponieść,

SĄD (szósta izba),

w składzie: G. Berardis, prezes, S. Papasavvas i O. Spineanu-Matei (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: sekretarz: C. Heeren, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 września 2017 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok [1]

I. Okoliczności powstania sporu

1 Na mocy wspólnego działania Rady 2002/210/WPZiB z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej (Dz.U. 2002, L 70, s. 1) utworzono Misję Policyjną Unii Europejskiej (EUPM) w celu zapewnienia kontynuowania działalności Międzynarodowych Sił Policyjnych Narodów Zjednoczonych w Bośni i Hercegowinie.

2 EUPM, która rozpoczęła się w dniu 1 stycznia 2003 r., była wielokrotnie przedłużana, w szczególności na podstawie decyzji Rady 2009/906/WPZiB z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie EUPM w Bośni i Hercegowinie (Dz.U. 2009, L 322, s. 22), i zakończyła się w dniu 30 czerwca 2012 r.

3 Skarżąca, H, jest włoską sędzią, która została oddelegowana do EUPM w Sarajewie (Bośnia i Hercegowina) dekretem włoskiego ministra sprawiedliwości z dnia 16 października 2008 r. w celu wykonywania od dnia 14 listopada 2008 r. obowiązków Criminal Justice Unit Adviser.

4 Dekretami włoskiego ministra sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2009 r. i z dnia 9 grudnia 2009 r. oddelegowanie skarżącej było przedłużane w celu wykonywania przez nią zadań Chief Legal Officer, odpowiednio, do dnia 31 grudnia 2009 r., a następnie do dnia 31 grudnia 2010 r.

[…]

6 Decyzją z dnia 7 kwietnia 2010 r. podpisaną przez szefa personelu EUPM (zwaną dalej „decyzją z dnia 7 kwietnia 2010 r.") skarżąca została od dnia 19 kwietnia 2010 r. przeniesiona ze „względów operacyjnych" na stanowisko Criminal Justice Adviser – Prosecutor przy regionalnym biurze w Banja Luce (Bośnia i Hercegowina).

[…]

8 Decyzją z dnia 30 kwietnia 2010 r. podpisaną przez szefa EUPM, o którym mowa w art. 6 decyzji 2009/906 (zwaną dalej „decyzją z dnia 30 kwietnia 2010 r.") wspomniany szef utrzymał w mocy decyzję z dnia 7 kwietnia 2010 r. Przy tej okazji szef EUPM wyjaśnił, że osobiście podjął decyzję z dnia 7 kwietnia 2010 r. i że względy operacyjne przeniesienia skarżącej stanowiła potrzeba udzielenia porad w zakresie prawa karnego w biurze w Banja Luce.

[…]

II. Postępowanie przed Sądem oraz Trybunałem przed przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania

10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 czerwca 2010 r. skarżąca wniosła rozpatrywaną w niniejszej sprawie skargę przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej i EUPM o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 kwietnia i 30 kwietnia 2010 r. (zwanych dalej łącznie „zaskarżonymi decyzjami").

[…]

1 Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

12 Postanowieniem z dnia 10 lipca 2014 r., H/Rada i in. (T-271/10, niepublikowanym, zwanym dalej „pierwotnym postanowieniem", EU:T:2014:702) Sąd odrzucił skargę jako niedopuszczalną, uznając, że nie ma właściwości do jej rozpoznania.

[…]

14 Wyrokiem z dnia 19 lipca 2016 r., H/Rada i Komisja (C-455/14 P, zwanym dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:C:2016:569) Trybunał uchylił pierwotne postanowienie, odrzucił skargę jako niedopuszczalną w zakresie, w jakim była ona skierowana przeciwko Komisji i EUPM, przekazał sprawę do Sądu do ponownego rozpoznania w celu rozpoznania skargi co do istoty w zakresie, w jakim była ona skierowana przeciwko Radzie, oraz postanowił, że rozstrzygniecie o kosztach postępowania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

15 W pkt 58 i 59 zaskarżonego wyroku Trybunał orzekł w istocie, że zaskarżone decyzje, w zakresie, w jakim na ich mocy dokonano przeniesienia skarżącej w ramach EUPM w Bośni i Hercegowinie, stanowią akty z zakresu zarządzania personelem, których celem jest ponowne rozmieszczenie członków misji w teatrze działań. Trybunał stwierdził, że te decyzje, chociaż zostały wydane w kontekście WPZiB, nie stanowią aktów, o których mowa w art. 24 ust. 1 akapit drugi TUE i w art. 275 akapit pierwszy TFUE. W konsekwencji Trybunał orzekł, że mieszczą się one w zakresie właściwości sądu Unii i wyjaśnił, że właściwość ta wynika, odpowiednio, w odniesieniu do kontroli zgodności z prawem wspomnianych aktów – z art. 263 TFUE, a w odniesieniu do sporów w zakresie odpowiedzialności pozaumownej – z art. 268 TFUE w związku z art. 340 akapit drugi TFUE, z uwzględnieniem art. 19 ust. 1 TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

[…]

V. Co do prawa

[…]

B. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności

[…]

2. Co do istoty

[…]

a) W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia przepisów decyzji 2009/906

[…]

1) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej braku uprawnienia szefa EUPM do podejmowania decyzji związanych z przeniesieniem personelu

[…]

46 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że decyzja 2009/906 nie zawiera przepisów szczególnych w odniesieniu do uprawnień w zakresie przeniesienia personelu EUPM.

47 W drugiej kolejności należy zaznaczyć, że decyzja 2009/906 nie definiuje ani pojęć „kontroli operacyjnej", „poziomu strategicznego" lub „teatru działań", ani pojęć „dowództwa" lub „kontroli", mimo że ich używa.

48 W tym względzie ze struktury decyzji 2009/906 wynika jedynie, że szef EUPM sprawował jako odpowiedzialny za tę EUPM „na poziomie teatru działań" „dowództwo" i „kontrolę" nad wspomnianą misją, w szczególności nad personelem, zespołami i jednostkami „z państw uczestniczących", zgodnie z zadaniami „wyznaczonymi" przez cywilnego dowódcę operacji. Poza tym szef EUPM odpowiada ponadto za koordynację i bieżące zarządzanie EUPM w Bośni i Hercegowinie, wydając „całemu" personelowi konieczne instrukcje służące skutecznemu prowadzeniu tej misji na poziomie teatru działań (zob. podobnie zaskarżony wyrok, pkt 52).

49 W tych okolicznościach, w celu określenia, do kogo należy uprawnienie do przeniesienia personelu EUPM, należy uwzględnić nie tylko brzmienie decyzji 2009/906, ale także jej kontekst i cele określone w przepisach, których część ta decyzja stanowi.

50 W odniesieniu do kontekstu jest bezsporne, że EUPM, ustanowiona na mocy wspólnego działania 2002/210, była pierwszą misją cywilną Unii Europejskiej zorganizowaną w ramach prowadzonej przez Unię europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO), obecnie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), w postaci misji niewykonawczej, której modelem w zakresie planowania i dowodzenia były operacje wojskowe.

51 Ze wspólnego działania 2002/210 wynika, że działania EUPM powinny były rozpocząć się dopiero w dniu 1 stycznia 2003 r. Rada przewidziała zatem, że zespół planowania zostanie rozmieszczony do dnia 1 kwietnia 2002 r. oraz że szef tego zespołu zostanie szefem EUPM od dnia 1 stycznia 2003 r. Ten ostatni miał w międzyczasie wspierać sekretariat generalny Rady w opracowaniu koncepcji operacji (CONOPS) misji. Zespół planowania miał następnie sporządzić plan operacyjny (OPLAN) i opracować wszystkie narzędzia techniczne niezbędne do rozmieszczenia EUPM. Następnie Rada przyjęła CONOPS i OPLAN, aby umożliwić misji rozpoczęcie działań w przewidzianym terminie.

52 Ze wspólnego działania 2002/210 wynika także, że w okresie jej pierwszego mandatu, czyli w latach 2003–2005, EUPM składała się z kwatery głównej w Sarajewie, w której pracowali między innymi szef EUPM oraz zmienna liczba oficerów łącznikowych współpracujących z innymi organizacjami międzynarodowymi na miejscu. Ponadto w ramach struktur policyjnych „średniego i wysokiego szczebla" w Bośni i Hercegowinie zostały także rozmieszczone jednostki monitorowania. Oprócz funkcjonariuszy policji oddelegowanych przez państwa członkowskie Unii EUPM mogła także zatrudnić, na podstawie umowy, międzynarodowy personel cywilny i personel miejscowy. Państwa członkowskie Unii oraz instytucje Unii mogły także uczestniczyć w misji poprzez oddelegowanie międzynarodowego personelu cywilnego.

53 Następnie EUPM kontynuowała swe działania, przy czym jej mandat oraz rozmiar regularnie ulegały zmianie.

54 EUPM została ponownie zdefiniowana w 2009 r., na podstawie art. 28 i art. 43 ust. 2 TUE, jako działanie operacyjne Unii ustanowione i prowadzone w ramach WPBiO, stanowiącej integralną część WPZiB, której celem jest co do zasady – jak wynika z art. 2 akapit pierwszy 2009/906 – wspieranie organów ochrony porządku publicznego w Bośni i Hercegowinie w ich walce z przestępczością zorganizowaną i korupcją.

55 Na podstawie art. 4 ust. 2 zdanie drugie decyzji 2009/906 Rada zatwierdziła nowy OPLAN EUMP, który następnie został uaktualniony i zmieniony przez COPS, zgodnie z art. 38 akapit trzeci TUE, na podstawie art. 10 ust. 1 zdanie drugie wspomnianej decyzji.

56 W ramach nowego mandatu EUPM miała położyć nacisk w szczególności na organy ochrony porządku publicznego na szczeblu krajowym, na wzmocnienie współdziałania policji i prokuratora oraz na współpracę regionalną i międzynarodową. Poza tym w celu dodania w Bośni i Hercegowinie czterech biur regionalnych w Sarajewie, Banja Luce, Mostarze i Tuzli, oprócz kwatery głównej i jednostek rozmieszczonych w ramach służb policyjnych, została zmieniona struktura misji.

57 To właśnie z uwzględnieniem tego ogólnego kontekstu, w którym została wydana decyzja szefa EUPM, należy zbadać jego uprawnienie do przeniesienia skarżącej z kwatery głównej w Sarajewie do biura regionalnego w Banja Luce.

58 Na wstępie należy stwierdzić, że zgodnie z art. 24 ust. 1 akapit drugi TUE „[WPZiB] podlega szczególnym zasadom i procedurom [i] jest [o]kreślana i realizowana przez Radę Europejską i Radę stanowiące jednomyślnie”.

59 W tym zakresie w pierwszej kolejności jest bezsporne, że w czasie utworzenia EUPM ani Komórka Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych (CPCC) jako jednostka odpowiedzialna za planowanie, rozmieszczenie, prowadzenie i ocenę misji cywilnych zarządzania kryzysowego wchodzącego w zakres WPBiO, ani cywilne dowództwo operacyjne CPCC nie istniały w strukturze instytucjonalnej Unii.

60 Dopiero w dniu 18 czerwca 2007 r. Rada zatwierdziła wytyczne dotyczące struktury dowództwa i kontroli w odniesieniu do operacji cywilnych prowadzonych przez Unię Europejską w dziedzinie zarządzania kryzysowego (zwane dalej „wytycznymi dotyczącymi struktury dowództwa i kontroli”), przewidujące w szczególności, że cywilny dowódca operacji będzie sprawował dowództwo i kontrolę na poziomie strategicznym nad planowaniem i prowadzeniem całości operacji cywilnych zarządzania kryzysowego, pod kontrolą polityczną i kierownictwem strategicznym Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (KPiB) oraz ogólnym zwierzchnictwem Wysokiego Przedstawiciela, oraz że dyrektor CPCC ustanowiony w ramach sekretariatu generalnego Rady będzie w przypadku każdej operacji cywilnej zarządzania kryzysowego cywilnym dowódcą operacji.

61 Tak więc w przypadku wszystkich operacji cywilnych dowódcą jest dyrektor CPCC i jest on wspierany na poziomie teatru działań przez szefa EUPM, który posiada wszystkie klasyczne uprawnienia z zakresu kontroli i dowództwa w odniesieniu do personelu będącego pod jego zwierzchnictwem. Łańcuch dowództwa jest połączony z COPS, który zapewnia kierownictwo strategiczne oraz kontrolę polityczną operacji i podlega Radzie.

62 W tym kontekście dyrektor CPCC został wyznaczony na cywilnego dowódcę operacji EUPM w art. 5 wspólnego działania Rady 2007/749/PESC z dnia 19 listopada 2007 r. w sprawie EUPM w Bośni i Hercegowinie (Dz.U. 2007, L 303, s. 40), na mocy którego EUPM została przedłużona do dnia 1 stycznia 2008 r.

63 Z art. 5 ust. 1 i 4 wspólnego działania 2007/749 w związku z art. 5 ust. 1 i 4 decyzji 2009/906 wynika, że organy krajowe przekazały cywilnemu dowódcy operacji EUPM „kontrolę operacyjną” nad swoim personelem, zespołami i jednostkami, stanowiącymi ich wkład.

64 Ponadto z art. 5 decyzji 2009/906 w związku z jej art. 6 wynika, że cywilny dowódca operacji sprawował kierownictwo i kontrolę nad EUPM „na poziomie strategicznym”, podczas gdy szef EUPM sprawował je na poziomie „teatru działań”.

65 W drugiej kolejności jest także bezsporne, że w przypadku misji i klasycznych wchodzących w zakres WPBiO operacji prowadzonych na podstawie art. 43 TUE planowanie i wykonywanie są zapewniane w ramach Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), zgodnie z procedurami zarządzania kryzysowego. Na mocy wspomnianych procedur do ESDZ należy w szczególności opracowanie

dokumentów z zakresu planowania, takich jak CONOPS i OPLAN oraz zdefiniowanie warunków wprowadzenia w życie oraz odpowiedzialności procesu formowania sił. Następnie do Rady należy zatwierdzenie wspomnianych dokumentów.

66 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że w zakresie, w jakim decyzja 2009/906 nie zawiera wyraźnych przepisów dotyczących osoby uprawnionej w zakresie przeniesienia personelu EUPM w jej ramach, jest ona uzupełniona przez OPLAN i wytyczne dotyczące struktury dowodzenia i kontroli.

67 Tymczasem na mocy pkt 5.3 akapit drugi OPLAN-u z 2009 r., sformułowanego przez Radę w związku ze środkiem organizacji postępowania, w wersji częściowo utajnionej, „szef misji posiada ostateczne uprawnienie do powoływania personelu oraz ogólne uprawnienie w zakresie przydziału personelu". W akapicie trzecim tego samego punktu przewidziane są kryteria dotyczące obsadzania stanowisk w ramach EUPM, wśród których to kryteriów znajdują się potrzeby EUPM. Podobnie uprawnienie szefa EUPM w odniesieniu do przydziału personelu wynika także z załącznika M do OPLAN-u, zatytułowanego „Zarządzanie personelem", w którym wyszczególniono warunki zatrudnienia i uprawnienia szefa misji w tym względzie wskazując, że „szef misji posiada, zarówno na poziomie międzynarodowym, jak i lokalnym, ostateczne uprawnienie do powoływania personelu oraz ogólne uprawnienie w zakresie przydziału personelu". Wreszcie w załączniku D do OPLAN-u, zatytułowanym „Procedury działania standardowego", w pkt 2 akapit trzeci, który dotyczy przydziału personelu, wyjaśniono że „[d]ecyzje dotyczące przydziału personelu oraz przeniesienia w ramach misji wchodzą w zakres uprawnień szefa misji".

68 Poza tym zgodnie z pkt 6 ust. 1 lit. c) wytycznych dotyczących struktury dowodzenia i kontroli kontrola operacyjna (OPCON) została zdefiniowana jako „uprawnienia nadane odpowiedzialnemu za WPBiO w odniesieniu do wyznaczonych osób, zespołów i jednostek, tak aby mógł on/[mogła] ona wypełniać swe szczególne funkcje lub zadania, które co do zasady są ograniczone przez funkcję, a także w czasie i do określonego miejsca; w odniesieniu do ich rozmieszczenia i w odniesieniu do zachowania lub oddelegowania kontroli operacyjnej lub dowodzenia taktycznego lub kontroli, która może zostać uznana za konieczną".

69 Z powyższego wynika, że kontrola operacyjna, sprawowana na poziomie „teatru działań" przez szefa misji, wiąże się bezwzględnie z możliwością podejmowania przez niego decyzji, w tym decyzji o przeniesieniu personelu, w jak najkrótszych terminach, oraz kierowania wspomnianych decyzji dla celów wypełnienia misji do personelu oddelegowanego przez państwa członkowskie.

70 W świetle przepisów wspomnianych w pkt 64 i 67–69 powyżej należy stwierdzić, że uprawnienie do przydziału personelu do każdej misji cywilnej Unii w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji 2009/906 należy do cywilnego dowódcy operacji, który sprawuje pod kontrolą polityczną i kierownictwem strategicznym KPiB oraz ogólnym zwierzchnictwem Wysokiego Przedstawiciela dowództwo i kontrolę na poziomie strategicznym w odniesieniu do planowania i prowadzenia wszystkich misji cywilnych prowadzonych w ramach WPBiO i który jest dowódcą generalnym wszystkich szefów misji cywilnych. Natomiast w ramach każdej misji uprawnienie do przydziału i przeniesienia personelu należy wyłącznie do szefa EUPM.

[…]

2) W przedmiocie części drugiej, dotyczącej nieskonsultowania się z państwem członkowskim pochodzenia przed podjęciem decyzji o przeniesieniu

[…]

75 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do argumentu skarżącej, że szef EUPM naruszył przepisy postępowania poprzez podjęcie decyzji 2009/906 bez przeprowadzenia konsultacji z państwem członkowskim pochodzenia, należy stwierdzić na wstępie, że skarżąca nie wskazuje żadnego przepisu, na mocy którego taka konsultacja miałaby być konieczna.

76 Następnie należy stwierdzić, że ani brzmienie, ani cel decyzji 2009/906 i OPLAN-u nie nakładają na szefa MPUE obowiązku przeprowadzenia uprzednich konsultacji z organem państwa pochodzenia przed podjęciem decyzji o przeniesieniu personelu oddelegowanego przez państwa członkowskie.

77 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 decyzji 2009/906 EUPM składa się z personelu albo zatrudnionego na podstawie umowy, albo oddelegowanego przez instytucję Unii lub przez państwo członkowskie. W odniesieniu w szczególności do personelu oddelegowanego przez państwa członkowskie z art. 5 ust. 4 zdanie drugie decyzji 2009/906, a także pkt 5.2 OPLAN-u wynika, że organy krajowe przekazały cywilnemu dowódcy operacji kontrolę operacyjną nad swoim personelem, zespołami i jednostkami, a z art. 6 ust. 2 tej samej decyzji wynika, że wspomniana kontrola operacyjna jest sprawowana na poziomie „teatru działań” przez szefa misji.

78 Tymczasem, jak zostało wyjaśnione w pkt 69 powyżej, z pkt 6 ust. 1 lit. c) wytycznych dotyczących struktury dowodzenia i kontroli wynika, że kontrola operacyjna wiąże się bezwzględnie z możliwością podejmowania przez szefa EUPM decyzji, w tym decyzji o przeniesieniu personelu, w jak najkrótszych terminach, oraz kierowania wspomnianych decyzji do personelu oddelegowanego przez państwa członkowskie do celów wypełnienia misji. Ten operacyjny charakter jest zatem niezgodny z podniesioną przez skarżącą procedurą uprzednich konsultacji z organem państwa pochodzenia.

79 Ponadto, zgodnie z zasadami dotyczącymi misji WPBiO, do skarżącej zwrócono się o wyrażenie wyraźnej zgody na pełnienie misji na stanowisku innym niż to, na które złożyła ona swą kandydaturę, a w konsekwencji formularz zgłoszenia, który skarżąca wypełniła i podpisała w dniu 10 listopada 2008 r. na stanowisko, z którego została przeniesiona, zawierał tę zgodę. Wbrew temu, co twierdziła skarżąca podczas rozprawy, z tego formularza zgłoszenia nie wynika, że jej zgoda ograniczała się wyłącznie do innych funkcji wykonywanych w ramach dowództwa generalnego w Sarajewie ani że wykluczała ona pozostałe struktury EUPM.

80 Należy stwierdzić, że z przepisów decyzji 2009/906 wynika, że pracownicy oddelegowani przez państwa członkowskie i pracownicy oddelegowani przez instytucje Unii podlegali tym samym zasadom w odniesieniu do wykonywania przez nich obowiązków na poziomie „teatru działań” (zob. podobnie zaskarżony wyrok, pkt 50).

81 W konsekwencji nic nie pozwala na stwierdzenie, że zróżnicowane traktowanie personelu oddelegowanego przez państwa członkowskie w stosunku do personelu oddelegowanego przez instytucje Unii w odniesieniu do przeniesienia na poziomie „teatru działań” byłoby zgodne z działaniami z zakresu zarządzania kryzysowego prowadzonymi przez EUPM.

82 W drugiej kolejności, co do argumentu, że skarżąca nie mogła zostać przeniesiona ze względu na wyraźne postanowienie zawarte w konstytucji włoskiej, mające na celu zagwarantowanie bezstronności sędziów w ramach wykonywanych przez nich funkcji, należy na wstępie podkreślić, że skarżąca nie wskazuje, na którym postanowieniu konstytucji włoskiej opiera ona swój argument. Zakładając, że skarżąca odnosi się do przewidzianej w art. 107 konstytucji włoskiej gwarancji nieusuwalności sędziów, na mocy której sędzia nie może być przeniesiony bez jego zgody lub bez uprzedniego przeprowadzenia specjalnej procedury, należy stwierdzić, że wspomniana gwarancja nie może mieć zastosowania w niniejszym przypadku.

83 Po pierwsze bowiem, skarżąca była w ramach EUPM wyznaczona nie do pełnienia funkcji prokuratora, ale do wykonywania funkcji doradcy prawnego, w odniesieniu do której jej doświadczenie zawodowe jako prokuratora zostało uznane za istotne. Ponadto skarżąca zachowała status sędziego na mocy prawa krajowego wyłącznie w odniesieniu do organów krajowych. Po oddelegowaniu do EUPM jej status w ramach misji nie był statusem sędziego, lecz statusem oddelegowanego urzędnika krajowego.

84 Po drugie, ponieważ skarżąca złożyła swą kandydaturę na stanowisko w podmiocie międzynarodowym, którego organizacja i funkcjonowanie nie podlegają wyłącznie kontroli jej państwa pochodzenia, w sposób dorozumiany zgodziła się ona na stosowanie wobec niej szczególnych zasad odnoszących się do wspomnianego podmiotu.

85 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy oddalić część drugą zarzutu pierwszego, a tym samym zarzut pierwszy w całości.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba),

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) H zostaje obciążona kosztami postępowania.

Berardis Papasavvas Spineanu-Matei

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 11 kwietnia 2018 r.

Podpisy

Spis treści

I. Okoliczności powstania sporu 2

II. Postępowanie przed Sądem oraz Trybunałem przed przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania 2

V. Co do prawa 3

B. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności 3

2. Co do istoty 3

a) W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia przepisów decyzji 2009/906 . . 3

1) W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej braku uprawnienia szefa EUPM do podejmowania decyzji związanych z przeniesieniem personelu 3

2) W przedmiocie części drugiej, dotyczącej nieskonsultowania się z państwem członkowskim pochodzenia przed podjęciem decyzji o przeniesieniu 6